

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skygebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682810496/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

de smaae Alfer; de satte sig paa hans Ben, og saa blev det for ham i Drømme, som om han slet ingen havde, men hoppede paa Stumpen hen ad *Braunschweigs* Gader, hvor alle Naboer og Fremmede stode og saae paa ham; men saa gjorde det dog de smaae Skabninger ondt, og de lode ham faae Benene igjen, og ovenikjøbet et Par store Vinger, saa han kunde flyve høit op over *Hendrik Loves* Kobberløve og *St. Blasii* høie Kirketaarn, og det fornøiede ret den gamle Apotheker, saa han loe høit i Drømme.

Kjøbmanden fra *Dresden* havde de skabt den hele Hamborger-Børs, med Jøder og Christne; og sat Coursen saa høi, som den endnu aldrig bliver, og som kun saadanne luftige Puds kunne bringe i Stand i Drømme. Mig syntes de ikke at lægge Mærke til, før længe efter de andre; »denne lange blege Mand, sagde da en af dem, »er en Digter! skal han da ingen Ting see?»

»Han seer jo os! det kan vist være nok for ham!»

»Skal vi ikke ogsaa lade ham see hvad vi see! saa vil han synge smukt derom for de andre Mennesker, naar han vaagner.»

De holdt ellers noget længe Raad, om jeg var værd at optages i deres Forsamling, men da de nu ingen bedre Digter havde her, saa fik jeg da Adgangskort. De smaae Alfer kyssede mig paa Øinene og Ørene, og da var det, som jeg blev et nyt og bedre Menneske.

Jeg saac ud paa den store Lüneborgerhede, som jo gjælder for at være saa hæsliq, Herre Gud, hvor Folk snakke! ja de tale som de see og høre til. Hvert Sandskorn var et glintende Klippestykke; det lange Græsstraae, der hang fuldt af Støv ud paa den brede Landevei, var den nydeligste macadamiserede Vei for de smaae Alfer; fra hvert Blad tittede saadant et lille, smilende Ansigt frem. Granerne saac ud som fuldendte Babeltaarne, der vrinlede af Alfer, fra de nederste brede Grene til den høie Top, hele Luften var opfyldt af de forunderligste Skikkelser, og alle klare og hurtige som Lyset. Fire å fem Blomstergenier rede paa en hvid Sommerfugl, de havde jaget op af sin Søvn, medens andre byggede Slotte af den stærke Duft og den fine Maanestraale. Den hele store Hede var en Trylleverden, fuld af Underværker; hvor kunstigt var ikke hvert Blomsterblad vævet! hvilken Masse af Liv laae det ikke i den grønne Granspire! hvert Støvgran havde sin forskjellige Farve og særegne Sammensætning, og hvilken Uendelighed i den store Himmel oven over.

Sagnet siger, at kun ved et Menneskes trofaste Kjærlighed og ved